

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23

1. December 1908.

57. Aargang

Den „omorganiserede“ Kirkes Oprindelse.

Spørgsmaalet angaaende Forkastelse — Frelse for de Døde.

Tale af Eldste Joseph F. Smith junior i Ogdens

Tabernakel den 10. Marts 1907.

(Sluttet fra Side 341.)

Aabenbaring angaaende Tempelbygning.

Jeg har nu vist, at Templet var fuldført, at de Hellige havde været flittige i deres Arbejde, og at deres Fjender havde søgt at hindre dem. Nu gentager jeg, hvad jeg før sagde, at det med Hensyn til Kirken og dens Autoritet ikke gjorde nogen Forskel, selv om Templet ikke var blevet fuldført i Ordets tekniske Bethydning. En Del af Ornamenteerne og forskellige Prydelsær vare maaßke endda ikke satte i Bygningen, som det oprindeligt var bestemt, saa at den i teknisk Bethydning ikke var „fuldstændig fuldendt“; men selv om dette var Tilsældet, hvad Forskel vilde det da gøre? Taftet være Gud, han er ikke saa smaalig og urimelig, som Menneskene ere; thi Ve over os, om det var Tilsældet. Aabenbaringen siger ikke, at Kirken vilde blive forkastet tilligemed sine Døde, dersom ethvert Brædt, Blanke eller lille Stykke ikke var indsat i Overensstemmelse med den oprindelige Plan. Hvad Aabenbaringen fordrer er, at der bliver beredt eller bygget et Sted, hvor Herren kunde aabenbare Præstedommets Orden og Maade, som han vilde gengive, saa at selv om midlertidige Gulve senere skulde omlægges med permanente, vilde det ikke hindre Herren i at aabenbare sig til de Hellige og antage deres Offer. Vad os se, hvad Aabenbaringen virkelig siger om denne Sag:

25. Og atter sandelig siger jeg dig, lad alle mine Hellige komme fra det Fjærne,

26. Og send lette Bud, ja, udvalgte Sendebud. Sig til dem: Kommer med alt eders Guld og Sølv, eders kostbare Stene og alle eders Antikviteter; og alle dem, der have Kundstab om Antikviteter, og der vil komme, lader dem komme og medbringe Fyrretræet, Grantræet og Buxbom, tilligemed alle Jordens højre-lige Træer,

27. Og med Jern, Kobber, Messing, Zink og alle eders kostelige jordiske Ting, og bygger mit Navn et Hus for den Allerhøjeste at bo ud.

28. Thi der findes ikke noget Sted paa Jordens, hvor han kan komme og gjengive eder det, som var tabt, eller som han borttog, nemlig Præstedømmets Hylde.

29. Der er ingen Døbefont paa Jordens, hvori mine Hellige kunne døbes for dem, som ere døde;

30. Thi denne Anordning hører til mit Hus, og jeg vil ikke erkjende den uden i eders Armod Dage, naar jeg ikke ere i Stand til at bygge mig et Hus.

31. Men jeg befaler eder alle, jeg mine Hellige, at bygge mig et Hus, og jeg giver eder tilstrækkelig Tid til at bygge det, og saa længe vil jeg erkjende eders Daabshandlinger.

32. Men jer, ved Slutningen af denne bestemte Tid vil jeg ikke længer erkjende eders Daab for eders Døde, og dersom jeg ikke gjøre disse Ting, skulle jeg som en Kirke, naar den Tid er tilende, forkastes tilligemed eders Døde, siger Herren, eders Gud.

33. Thi sandelig siger jeg eder, efter at jeg have haft tilstrækkelig Tid til at bygge mig et Hus, hvortil Daabens Forrettelse for de Døde henhører, og hvortil samme blev indstiftet, førend Verdens Grundvold blev lagt, kan eders Daab for eders Døde ikke erkjendes af mig;

34. Thi deri ere Nøglerne til det hellige Præstedømme bestikkede, at jeg kunne ansiamme Ere og Hærlighed.

35. Og fra den Tid af bliver eders Daab for de Døde, af dem der ere adspredte udenom, ikke erkjendt af mig, siger Herren;

36. Thi det er bestikket, at i Zion, og i dens Stave, og i Jerusalem, de Steder som jeg har bestemt til Tilflugt, skulle være de Steder, hvor jeg skulle døbes for eders Døde.

37. Atter sandelig siger jeg eder, hvorledes skulle eders Tvætninger være mig velbehagelige, uden jeg udføre dem i et Hus, som jeg have bygget i mit Navn.

38. Thi af denne Grund befalede jeg Moses at bygge et Tabernakel, at de skulle føre det med sig i Ørkenen, og at bygge et Hus i Forjættelsens Land, at disse hellige Handlinger funde blive aabenbarede, som havde været skjulte fra Verden blev til.

39. Sandelig, dersor siger jeg eder, at eders Salvelser, eders Tvætninger, eders Daab for de Døde, eders højtidelige Forsamlinger, eders Ghukommelser om eders Ørninger ved Levi Sønner, eders Drakler i eders allerhelligste Steder, hvori jeg erholde Meddelelser, eders Skifte og Rette til Begyndelsen af Åabenbaringerne og Zions Grundlæggelse, og alle hendes Stæders Ere og Hærlighed, og Begavelsjer, blive bestikkede formedest mit hellige Huses Anordninger, hvilket Hus mit Folk altid besales at bygge til mit hellige Navn. (Se Pagtens Bog 124. Kap.)

Jeg har nu læst en betydelig Del af denne Åabenbaring. Lad os derefter undersøge og udfinde den sande Mening. Paa den Tid, da denne Åabenbaring blev given, udførte de Hellige Daab for deres Døde i Missourislodten; dette var et specielt Privilegium, som Herren tilstedebede

dem i deres Fattigdom, medens de beredte et Sted i Templet til denne Ordinance, og han oplyste dem om, at medens disse Forberedelser fandt Sted, vilde han godkende Daab for de Døde i Floden; men lige saa snart Templet var saa vidt fremstreden, at den kunde foretages der, skulde den ophøre i Floden. I ville lægge Mærke til, at det i 31. Vers figes:

„Men jeg befaler eder alle, I mine Hellige, at bygge mig et Hus, og jeg giver eder tilstrækkelig Tid til at bygge det.“

Læg endvidere Mærke til det, som følger:

„og saa længe vil jeg erkende eders Daabshandler.“

Dette forstaar jeg saaledes, at Herren vilde godkende deres Daabs-ordinance i Floden, indtil de kunde saa et Sted færdig, hvor denne Ordinance kunde blive udført paa den rette Maade, og at han ikke vilde forlange, at Udførelsen af Daaben i Floden skulde ophøre, inden de havde haft tilstrækkelig Tid til at bygge et saadant Sted. Dernæst ønsker jeg at løse, hvad Præsidenten for den „omorganiserede“ Kirke har at sige angaaende dette Punkt:

„Daab for de Døde var en Ceremoni, der var tilstedt.“

Heri er jeg ikke enig med ham, men videre figer han:

„eller for at frøve mere tydeligt: Kirken blev af Herren tilstedt at dobe for de Døde under visse Betingelser.“

Her kommer disse Betingelser:

„Under Betingelser nævnt i Nakkenbaringen kunde disse permisive (tilstedte) Ceremonier udføres og blive antagne, om de udførtes i Floden, medens Kirken byggede Templet. Efter Templets Fuldendelse skulde Daab for de Døde udføres deri.“ (Saint's Herald, 17. Febr. 1904.)

Vi ere sikkerlig paa rette Vej, naar vi sige, at Herren ikke vilde svige sit Øfste; hvis vi derfor kunne udfinde den Tid, da Daaben op-hørte i Floden, saa have vi et tilstrækligt Bevis paa, at den nødvendige Tid var udrunden, hvad Daab for de Døde i Floden angik. Jeg vil nu løse fra Konferencenorhåndlingerne i Oktober 1841, hvad Profeten Joseph Smith sagde angaaende Daab for de Døde:

„Der skal ingen Daab for Døde udføres mere, førend denne Ordinance kan udføres i Døbefonten i Herrens Hus, og Kirken skal ikke afholde nogen Generalkonference, førend den kan holdes i nævnte Hus. Saal siger Herren.“ (Times and Seasons 2. Aarg. Side 578.)

Grindre nu, at dette var i Oktober 1841 — ses Maaneder efter at den første Sten var lagt til Templet. Var Templet da færdigt? Nej. Var Kirken da virkelig forkastet tilligemed sine Døde? Sikkerlig ikke! Dette var i 1841, og jeg har allerede henvist til Profetens Redaktions-artikel i Maj 1842, hvori han siger, at „siden denne Kirke blev organiseret, have vi aldrig set en større Villighed blive lagt for Dagen til at esterkomme Jehovas Besalinger, et mere oprigtigt Ønske om at ud-føre Guds Vilje, mere alvorlige Bestræbelser og større Opfrelser, end

der er blevet uddist af de Hellige, siden Herren sagde: „Lad Templet blive bygget o. s. v.“; derfor kunde de ikke være blevne forkastede. Dog var den nødvendige Tid til Ende. Hvilken Slutning komme vi da til? At Templet var saa langt fremstreden, at Daab for de Døde kunde foretages deri i Overensstemmelse med Abenbarelsen, og det afhang ikke, som I ville se, af Bygningens fuldstændige Fuldførelse; de øvrige Rum kunde, efterhaanden som de bleve færdige og indviede, tages i Brug for Tempelordinancer, indtil hele Bygningsværket var fuldendt.

Hvis vor Slutning er rigtig, at en midlertidig Døbefont var bygget i Kælderetagen, saa svarede den til Hensigten og opfyldte Abenbaringers Forlangende. Desuden blev i denne midlertidige Font, som Herren havde tilladt at bruge, Daab for de Døde udført fra November 1841, indtil den blev ombyttet med den nye, i hvilken der udførtes Daab, indtil de Hellige blevne uddrevne fra Nauvoo.

Daab for de Døde en Pligt.

Vi ville nu undersøge det 32. Vers, hvori der siges:

„Men jer, ved Slutningen af denne bestemte Tid vil jeg ikke længere erkende eders Daab for eders Døde.“

Derved menes tydeligt nok, at Daab i Floden skal ikke anerkendes, efter at Døbefonten er bygget. Men lyt nu til dette:

„og dersom I ikke gøre disse Ting, skulle I som en Kirke, naar den Tid er til Ende, forkastes tilligemed eders Døde, siger Herren, eders Gud.“

Dersom I ikke gøre disse Ting. Hvilke Ting? Bethyder det: dersom I ikke bygge Templet ved Slutningen, eller naar den nødvendige Tid er til Ende? Det kan ikke være Meningen. Der menes: dersom I ikke udføre Daab og Ordinancer for Eders Døde, naar den Tid er til Ende — ikke naar den begynder — af den givne Tid, da ville vi blive forkastede tillige med vores Døde. Saaledes se vi, at Kirken ikke skulle forkastes, fordi Loftetagen var usuldendt, eller fordi Stukaturarbejdet paa Træværket og Prydelserne i Bygningen var usuldført, eller fordi Billederne til Bæggene og Øphængningen af dem ikke var færdig; men den vilde blive forkastet med sine Døde, dersom den forsøgte at udføre Arbejde i Templet for de Døde, naar Lejlighed dertil gaves. Lad os se, om denne Opfattelse stemmer med andre Skrifter. Jeg vender mig til det 2. Kapitel i Bagtens Bog, hvor Englen siger:

„Se, jeg vilaabnbare Præstedømmet til dig ved Profeten Elias Haand, førend Herrens den store og forsærlige Dag kommer; og han skal plantre Fædrene Hjørnetser i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til Fædrene. Om dette ikke blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt aldeles øde ved hin Dags Tilkomst.“

Hvorfor vilde Jorden blive lagt øde? Simpelthen, fordi der ikke er en sammenbindende Kæde mellem Fædre og Børn — det er Arbejdet for de Døde —, ville vi alle staa som forkastede. Hele Herrens udstrakte

Værk vil vorde unyttigt. En saadan Tilstand vil naturligvis ikke effisterne. Da Elias gengav Præstedømmet, sagde han, at den Tid var kommen, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær, ja lige ved vor Dør. Lad os nu se, hvad Joseph Smith sagde angaaende dette. Da han talede om Daab og Frelse for de Døde, sagde han:

„Det største Ansvar, som Gud har paalagt os i denne Verden, er at søge efter de Døde. Apostlen siger, at de ikke kunne gøres fuldkomne uden os. Nu vil jeg tale om dem: Paulus, du kan ikke blive fuldkommen uden os; det er nødvendigt, at de, som ere gaaede foran, og de, som komme efter os, skulle nyde Salighed fælles med os; vaar den Maade har Gud gjort det bindende og til en Bligt for Menneskeene. Derfor siger Gud, at han vil sende Elias.“ (Times and Seasons 6. Aarg. Side 646.)

Endvidere sagde han i Oktoberkonferencen 1841, til hvilken jeg alle rede før har henvist:

„Daab for de Døde er den eneste Vej, hvorpaa Mennesket kan staa som Frelsere paa Jions Bjerg. Evangeliets første Principper bleve Midlerne til Menneskets personlige Frelse, og det var Sandheden, ikke Mennesker, der frelste det; men Mennesker, som med Hild udrette Stedfortræder-Ceremonier, blive Midler til at bringe Skarer af deres Slægtinge ind i Guds Rige. Denne Lærdom — Daab for de Døde — fremstiller Guds Visdom og Kærlighed i et klart Lys, idet denne Ordinance er bestemt for de Dodes Frelse ved Daab af Stedfortrædere, ved at faa deres Ravne nedstrevne i Himmelten og blive dømte, lig det var gjort af dem i Nødet.“

Men nu kommer det vigtigste af hele hans Udtalelse:

„Denne Lærdom er det vigtigste af den hele Skrift. De Hellige, som forsømme det for deres afdøde Slægtinge, gøre det med Risiko for deres egen Salighed.“

Her have vi Nøglen til hele Tilstanden. Dersom vi forsømme at arbejde for vores Afsvødes Salighed, naar vi have Lejlighed dertil, da ville vi selv forkastes, og det er netop, hvad Abenbaringen, der blev given den 19. Januar 1841, oplyser. I Pagtens Bog 128. Kap. 5. Vers bliver det os betydet, at Daab for de Døde var beredt, før Verdens Grundvold lagdes til Frelse for de Døde. Mørk dette: „dø uden Kundskab om Evangeliet.“ 15. Vers lyder saaledes:

„Og nu, mine kære og elskede Brodre og Søstre, lader mig forsikre eder, at disje ere Principper med Hensyn til de Døde og Levende, som ikke ligegyldigt kunne forbørgaas, da de høre til vor Saliggørelse. Thi deres Frelse er nødvendig og fornøden til vor Salighed, som Paulus siger angaaende Fædrene, „at de ikke kunne fuldkommes uden os“; ejheller kunne vi fuldkommes uden vores Døde.“

Af denne Abenbaring fremgaar det, at dersom vi ikke frelse vores Døde, kunne vi ikke selv blive frelste; dersor, dersom vi forsømme deres Salighed, ville vi selv blive forkastede. Nu til 18. Vers:

18. Jeg kunde have givet en tydeligere Oversættelse heraf, men den er tydelig nok til at være til mine Hensigter, som den er. Det er nok at vide i dette Tilfælde, at Jordens vil blive slagen med Van, med mindre der er et eller andet sammenhørende Led imellem Fædrene og Børnene angaaende en elleranden Gjenstand, og ser, hvilken er denne Gjenstand? Det er Daaben for de Døde. Thi

vi kunne ikke fuldkommes foruden dem; ehheller kunne de fuldkommes foruden os. Ehheller kunne de eller vi fuldkommes foruden dem, der ogsaa ere døde i Evangeliet, thi det er fornødent, medens Tidernes Fyldes Husholdning oprettes, hvilken Husholdning nu er begyndt at oprettes, at en fuldstændig og fuldkommen Forening og Sammenføjning af Husholdninger og Møgler og Magter og Velsgærelser skulle finde Sted, og blive aabenbarede lige fra Adams Dage til nærværende Tid. Og ikke alene det, men ogsaa det, som aldrig har været aabenbaret fra Verdens Grundvold, men har været skjult for de Vise og Forstandige, skal aabenbares de Umyndige og Diende i denne Tidernes Fyldes Husholdning.

Frelse for de Døde.

Er det nu ikke tydeligt og let at se, hvor vigtig denne Lærdom er, og hvorfor de Hellige skulle forkastes? Men de blev ikke forkastede; thi de udførte Daab for deres Døde og gøre det den Dag i Dag. Derfor ere de ikke blevne forkastede. Utter siger Profeten, at de Hellige have ikke for megen Tid til at genløse og frelse deres Døde og til at samle de levende Slægtninge sammen, saa at ogsaa de maa blive frelste, inden Jordens bliver slægt med Ban, som Malachias har sagt. Saaledes bliver det let indlysende, hvorfor Herren tilstede dem at udføre Daab i Floden istedet for at lade dem vente, indtil den kunde udføres i Templet overensstemmende med den Plan, der var lagt, før Verdens Grundvold blev lagt.

Her er et andet Udsagn, som jeg ønsker at henvise til. I en Redaktionssartikel af Profeten Joseph Smith i „Times and Seasons“ 3. Aarg. Side 759—761 taler han om nogle Bemærkninger, som Jesus henvendte til Jøderne, at paa dem skulle komme alt det retfærdige Blod, der var udøst paa Jordens, fra den retfærdige Abels indtil Zacharias Barachias Søns Blod, som blev dræbt imellem Templet og Altret. Profeten Joseph erklaerer i de mest bestemte Udtryk, at Aarsagen til, at dette Blod skulle komme over Jøderne, var, at de besad større Privilieger end nogen anden Generation — ikke alene vedrørende dem selv, men ogsaa deres Døde. Derfor blev deres Synd større, fordi de ikke alene forsøgte deres egen Salighed, men ogsaa deres Forsædres; derfor bliver deres Blod krævet af deres Hånd.

Men hvis Jøderne skulle svare for Blodet af deres Forsædre, fordi de have forsømt deres Salighed, maa vi da ikke spørge, om ikke ogsaa vi skulle kræves til Ansvar for dem, hvis Frelse vi have forsømt? Det hjælper ikke, selv om vi ere døbte og have modtaget Haandspælleeggelse for den Helligaand; naar vi forsærlig forsømme vores Dødes Velserd, da ville vi forkastes af Herren, fordi vi have forkastet vores Døde, og ligesaa sikert vil deres Blod kræves af vores Hænder.

Hvilken er nu den „omorganiserede“ Kirkes Stilling med Hensyn til Salighed for deres Døde, for den Forsømmelse, som hele Kirken saavel som enkelte Individuer have Skyld i, og for hvilken de skulle forkastes af Herren? Jeg har her en Resolution, som blev vedtaget paa „Josephi-

ternes" Generalkonference i 1886 ved den Tid, da Briggs udtraadte af dette Samfund. Resolutionen er et Svar i Anledning af en mod ham rettet Anklage for, at han ikke vilde antage Princippet om „Daab for de Døde". Det lyder saaledes:

„Med Hensyn til den saakaldte Tempelbygning og de ceremonielle Begavelsler deri, da kende vi intet til Tempelbygning uden som en Bygning for Gudsdyrkelse, og ingen anden Begavelse end den af den Helligaand af den Slags, som de første Hellige modtage paa Pintsefesten.“

„Daab for de Døde" henhører under lokale Spørgsmaal, om hvilke denne Forsamling har vedtaget følgende Resolution:

„Befalinger af en lokal Natur, givne til den første Organisation af Kirken, ere kun bindende i den „omorganiserede", for saa vidt de enten ere gentagte eller hensørte til som bindende ved Befaling til denne Kirke, og det Princip er hverken blevet gentaget og heller ikke hensørt til som en Befaling.“

Tænk kun paa dette! De erflære ikke alene, at vi skulle forkastede, fordi vi ikke byggede et Hus, hvori denne Ordinance kunde blive udført, men de have virkelig tillige den Uforstammethed at sige, at Arbejdet for de Dødes Frelse ikke er bindende for dem, fordi det hverken er gentaget eller hensørt til som en Befaling. Er nu dette virkelig rimeligt eller folgerigtigt? Den „omorganiserede" Kirke falder det en lokal Befaling, uagtet vi have set, at dette Princip var Skrifternes vigtigste Lærdom og er det største Ansvar, som Gud har paalagt os, et Ansvar saa stort, at vi have Forpligtelse til at frelse dem, hvis vi selv ønske at blive frølste. Og dette Princip og denne Befaling, uden hvilken hele Jordens vilde lægges øde og ødelægges — dette evige Bud, som var beredet, inden Verdens Grundvold blev lagt — dette Bud er ikke bindende for dem! „En lokal Befaling!" „En permisiv Ceremoni!"

Mine Venner! Fra Joseph Smiths Lærdomme, som jeg nu har fremlagt, kunne I dømme for Eder selv, hvilken Kirke det er, „som er forkastet med dens Døde".

Trøst i Modgang!

Vender sig Lykken fra dig, bli'r du i Støvet traadt,
 Og bli'r af Fjender spottet, af Venner selv forraadt,
 Du skal det lidet agte, naar du dig selv ej sveg,
 Vi sendtes hid til Arbejd', og ej til Lyft og Leg.
 Men hist, hvor Aander svømme paa Mælkevejens Hav,
 Hvor Livets hvide Svaner opstaa af Tid og Grav,
 Der skal det aabenbares, hvad du har tænkt saa tidt,
 At den skal højest glædes, som allermest har lidt.
 Thi Smerten er kun Brangen af Salighedens Dragt,
 I Dybets dunkle Skilder spejler sig Lysets Pragt.

Johannes Carsten Hauch.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaaer den 1. og 15. i hver Maaned

Tirsdag den 1. December 1908.

Den „omorganiserede“ Kirkes Oprindelse.

I dette Nummer af Stjernen affsluttes Artiklen om „Den omorganiserede Kirkes Oprindelse“. Forsetteren, Eldste Joseph F. Smith jun., er en af vor Kirkes Historikere og har derfor fuldkommen Kendskab til alle Enkeltheder i dette for almindelige Individer meget vanskelige Spørgsmaal, ligesom han ogsaa har Adgang til alle de Kilder, hvor sand og korrekt Oplysning kun kan hentes. Eldste Smiths eneste Hensigt med hans Tale har været at sprede Lys over saadanne Punkter, der hidtil have forekommet det sandhedssøgende, twivlende Sind uklare; thi ligesom Taagen er Sømandens farligste Fjende, saaledes er Uvished og Uklarhed Tankens. Vi haabe derfor nu, at Alle, som have fulgt med denne klare og upartiske Redegørelse over de to rivaliserende Samfunds Paastande, ville have fundet tilfredsstillende Grunde til at afgøre, hvilken der er den sande Kirke, og hvilken der er den vildfarende; thi selv fra et juridisk Standpunkt har Eldste Smith fremlagt de syndigste og kraftigste Beviser paa „Mormonkirkens“ Egthed ved at anføre Udtalelser af Oppositionspartiets egne Vedere i dets Samfunds officielle Literatur.

Vi anbefale dorfør at læse den hele Afhandling paany med dyb Estertanke, saa at vi, naar det „omorganiserede“ Samfunds Emissærer rykke frem, med Ro og Sindighed kunne møde deres Paatrængenhed og med værdig Venlighed og sand Broderkærlighed tilbagevise deres insinuerende Angreb; thi Argumentering og Mundhuggeri har aldrig hverken slåbt Benner eller Tilhængere for en god Sag, og da vor Mission er Frelse for ørlige, sandhedselskende Sjæle, er det kun Sandhed og Fred, vi prædike. Vor 11. Trosartikel lyder:

„Vi fordre Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvad som helst, hvorsomhelst og paa hvilkensomhelst Maade de behage.“

Derfor ønske vi hellere at tilbyde Verden det Gode, vi have, end at rive ned paa andre; men vi tro ogsaa, at det er vor Pligt overfor Gud og Mennesker at forsvarer vor Sag ved at fremsette vor Opsattelse af den i Sandhedens Lys.

„**Lad en Fremmed rose dig, og ikke din egen Mund**“.
(Ordspr. 27, 2.)

Mr. Hans Eriksen, Byraadsmedlem og en af Silkeborgs mest agtede Borgere, foretog i Sommer sammen med sin Hustru en Rejse i de forenede Stater. Han havde gentagne Gange opsat Rejsen for at kunne følges med nogle af vore Missionærer, naar de skulle vende tilbage til deres Hjem i Utah. En saadan Lejlighed fandt han i Juni, og i et Møde hos de Sidste-Dages Hellige i Silkeborg den 10. Novbr, hvor han af Konferencepræsident Charles Jensen blev anmodet om at tale, oplyste han følgende om sin Rejse: „Min Hustru og jeg sejlede fra Liverpool den 20. Juni med Ocean-damperen „Republic“. Vi var om-trent 214 Passagerer ombord, og af disse var 106 Mormoner. De holdt hver Aften Møde paa Skibet, hvor Tiden tilbragtes med Tale og Sang.

Ombord paa Skibet mødte jeg den norske Konsul fra Salt Lake City, hvem jeg meddelte, at det var mit Ønske at rejse sammen med Mormonfolkets Kompagni den hele Vej, og at jeg havde erholdt Til-ladelse dertil af Kompagniets Ledet. Konsulen forsikrede mig, at saa var Alt i sin Orden, og han tilføjede, at jeg ganske trygt kunde overlade mine Løse Penge i deres Hænder. Dette viste sig senere at være den rene Sandhed. Da vi ankom til Boston, var der reserveret vort Selskab tre Jernbanekupper, og da vi naaede Buffalo, blev vi satte ind paa et Sidespor, medens den øvrige Del af Toget fortsatte Rejsen. Vi nød den ekstra Opmærksomhed, at der blev givet os Lejlighed til at se det mægtige Niagara Vandfald, hvilket ikke vilde være sket, hvis vi ikke havde været i de Helliges Selskab.

Da vi havde en Søn i Staterne, som vi ønskede at besøge, skiltes vi her fra vore Venner og fortsatte senere vor Rejse mod West. Men hvilke Scenerier gennem Bjerge og Tuneller, over Sletter og rivende Strømme paa Vejen til Utah! Mange af vore Venner og Hellige mødte os ved Stationen i Salt Lake City og hød os et hjerteligt Velkommen, og vi tilbragte et Par behagelige Dage i Staden. Og hvilken By! Brede lige Gader; den forekom mig at være den reneste og smukkeste Stad i Verden.

Med den elektriske Bane tog vi til Murry lidt Syd for Staden, hvor en net Ekvipage ventede os for at føre os videre til Draper; her besøgte vi Mr. Rasmus Rasmussens Forældre. Rasmussen havde nemlig været Missionær i Silkeborg. (Missionspræsident Søren Rasmussen er hans Onkel.) Hans Møder omsavnede og kyssede min Hustru og takkede hende hjerteligt for den Kærlighed og Omhu, hun havde vist hendes Søn under hans Ophold som Missionær i Danmark.

I denne By mødte vi ogsaa Mr. Henry Pearson, som har en Søn,

der fører Kommandoen paa et af de amerikanske Krigsskibe. Vi maatte love ham at besøge ham, inden vi rejste, og vi holdt vort Øøste, om end vor Tid var meget begrænset. Han fortalte mig, at han var Mormon. „Men,” sagde han spøgelseligt, „De skal faa Lov til at tage Deres Hustru med Dem igen.” Han behandlede os med en saa udsøgt Opmærksomhed, at han ikke kunde have gjort mere, selv om jeg havde været Konge af Danmark.

Derefter opholdt vi os efter en kort Tid i Salt Lake City, hvor vi overværede et skandinavisk Møde, og mødte der mange Landsmænd og Bekendte. Lad mig her sige, at paa alle mine Rejser har jeg ikke noget Sted set saa friske, rene, ædruelige og godt udseende Mennesker som de Sidste-Dages Hellige; der var imellem dem ingen røde, fordrukne Brændevisansfigter.

Salt Lake City er delt i 36 Wards eller Distrikter, og i hvert af disse er der beskiftet Mænd og Kvinder til at undersøge Medlemmernes Stilling og Fornødenheder; i Stedet for som hos os at give en Fattig $\frac{1}{4}$ Pund Kasse eller Sukker giver man der maaße en Skål Mel, en Skinke eller andet i større Kvantiteter end herhjemme. Vi tog ogsaa en Tur til Badestedet Saltair ved den store Saltø, og jeg benyttede mig af Lejligheden til at tage et Bad i Søen. Hvor mange Paaklædningsværrelser der findes, veed jeg ikke; men mit havde Nr. 1017. Her findes den største Dansesal i Verden, og den er bygget over Vandet. Vi saa omrent 200 Par danse her paa samme Tid; men Dansen foregaar der med langt større Afstand og Orden end hos os. Da vi herfra kom tilbage til Staden, besøgte vi det store Tabernakel, hvor der findes en Komite, som viser Rejsende omkring og yder alle ønskede Oplysninger. Denne Bygning rummer 13,000 Mennesker og er indrettet saaledes med Udgange, at hele Huset kan tømmes i 5 Minutter; Lydforholdene ere saa fuldkomne, at naar en Mand i den ene Ende af Bygningen lader 5 Knappenaale falde paa Gulvet, kan man i den modsatte Ende tydelig høre dem alle, og dog er der en Afstand af 250 fod.

Bed at betragte de udstrakte, tørre, nøgne Strækninger, som vi passerede paa vor Vej til Utah, og ved at overtænke, at saadan saa det ud overalt, inden Mormonpionererne kom dertil, da maatte jeg uvilkaarlig erkende, at Gud selv har været med dette forunderlige Folk, der kaldes Mormoner eller Sidste-Dages Hellige.

Jeg besøgte mine Børn i Kalifornien og andre Steder i de forenede Stater og fandt, at de alle havde det godt, hvorover jeg baade er stolt og glad; men dog maa jeg sige, at intet Sted var Besøget en Nydelse for mig i saa fuldt Maal som hos mine Venner blandt Mormonfolket i Utah.“

Det glæder os meget at kunne gengive disse smukke og frisindede Øtringer af en saa fuldt ud hæderlig Mand, som ikke ledes af noget

andet Motiv end at fremstille Ting og Forhold ganske saaledes, som han har set dem, og estersom han ikke er Medlem af vor Kirke, bør der til-sægges hans Ord og Bidnesbyrd dobbelt Bægt oversor saadanne, som høst ville nedsette os og give en falk Fremstilling af os. Vor Ven Griffsens Amerikabesøg var imidlertid ikke udelukkende en Glædestur; han maatte nemlig tømme det bedste Bæger at miste sin elskede Hustru, medens de opholdt sig i Oregon, og han bragte hendes jordiske Levninger med hjem. Æ dette for ham uerstattelige Tab udtale vi vor dy-bestre Deltagelse og bede, at han, som har Trøstens Balsam i sin Haand, vil udgyde den i den saarede Sjæl.

Afløsning. Efter et vel og hæderligt udført Arbejde som Missionærer i de skandinaviske Lande afløses følgende Brødre for at vende tilbage til deres Hjem i Bjergenes Dale: Alma Jensen fra Aalborg til Bear River City; Rasmus Johnson fra Aalborg til Emery; Hyrum S. Amundsen fra Christiania til Salt Lake City; Ole E. Olsen fra Kri-stiania til Provo; Joseph H. Hansen fra Aarhus til Brigham City; Franklin T. Nielsen fra Aarhus til Redmond; Lars Andersen fra København til Salt Lake City; Peter A. Petersen fra København til Mink Creek og Marion Mortensen fra Trondhjem til Sandford, Co-lorado. Disse Brødre affejlede fra Liverpool den 28. November med Dampskibet „Canada“.

Niels C. Christensen, som har arbejdet paa Missionskontoret som Sekretær, affejler den 4. December med Dampskibet „Celtic“.

Vi ønske alle disse Brødre en behagelig og lykkelig Rejse over Hav og Land.

Et Ord til vores Venner.

„Skandinaviens Stjernes“ 57. Uargang nærmer sig nu sin Aflut-ning. Vi have taget os den Frihed at sende gratis Numre af den, saa langt Oplaget rækker, til nogle af de Brødre, om hvilke vi ved, at de have Interesse for Herrens Gernings Fremme i deres Fødelande. Vi ville nu venligt anmode dem om at omdele de tilsendte „Stjerner“ iblandt de Hellige, som læse det danske Sprog, og derved hjælpe til at samle Subskribenter paa Kirkens eneste officielle Organ i Danmark og Norge.

Æ det Missionsarbejde, som udføres, har det skrevne Ord en over-maade stor Betydning; uden dets Medvirking vilde vores Missionærer ikke være i Stand til at udrette meget, hvilket enhver kender, der har været udsendt om en Budbærer for Sandhedens Sag. Af hvor stor

Vigtighed er det da ikke, at alle Kirkens Organer faa kraftig Støtte fra det hele Folk, og at „Skandinaviens Stjerne“ i Danmark, „Nordstjärnan“ i Sverige og „Bikuben“ og „Utah Posten“ i Utah møde Velvilje baade pekuniert og literært, da disse fire Tidskrifter ere de eneste, hvori vi kunne fremstætte vores Krav, forsvare vores Paastande og tilbagevise ondskabsfulde Angreb. Den skandinaviske Befolning paa begge Sider af Atlanterhavet synes mere og mere at vaagne til Bevidsthed om, at „hver maa blive salig ved sin egen Tro“, og indser ogsaa, at da Tro er et Kraftprincip, maa baade dens Varsag og Virkning bygges paa sund Fornuft og ikke paa vilde Illusioner og svævende Hypoteser. Deraf, Venner! Ød eders Bistand til Udbredelsen af vor Kirkens skandinaviske Literatur.

„Stjernen“ kostet en Dollar om Aaret med Posten udenfor Danmark.

Efteraarskonferencen i Aarhus

tog sin Begyndelse den 17. Oktober 1908 kl. 8,15 om Aftenen i Konferencens smukke Lokale i Borupsgade 12. Foruden Konferencens Præsident Charles Jensen, som ledede alle Møderne, var alle de i Konferencen arbejdende 25 Missionærer tilstede samt Missionspræsident Søren Rasmussen og Eldste Lars J. Halling, der som besøgende Missionær nylig var ankommen fra Norge, Genealog Jens Jensen fra Utah samt mange Hellige og Venner.

Mødet aabnedes med Sang og Bon af Lars J. Halling.

Præs. Jensen bød de Førsamlede et hjerteligt Velkommen, og aflagde derpaa en sammentrængt Rapport over Konferencens Stilling, som han betegnede som god; han roste de Hellige og Missionærerne for den Fver og Flid, de havde lagt for Dagen i de forløbne seks Maaneder, og udtalte, at Udsigterne for Verkets Fremme vare lovende paa alle Omraader. Derpaa oplyste han den samlede statistiske Rapport over Konferencen, der udviste følgende: 78,445 Skrifter og 2663 Bøger uddelte, 49,923 fremmede Familier besøgte, udstedt 3,944 første og anden Indbydelser til Møder, 8,633 evangeliske Samtaler, 565 Møder afholdte, 26 nye Abonnenter paa „Stjernen“, 22 nye Medlemmer døbte og 8 Børn velsignede.

Forstanderne aflagde derpaa Rapporter over deres respektive Grene: Esbjerg, Søren Nielsen; Odense, Niels Jversen; Vejle, James B. Christiansen; Randers, J. J. H. Jensen; Silkeborg Distrikt, J. H. Hansen. Broder Hansen benyttede Lejligheden til at bære sit Vidnesbyrd om hans Tro paa og Overbevisning om Evangeliets Sandhed; da han nu snart skulle nyde den Glæde at vende hjem efter to Aars Virksomhed i dette Land, folte han Trang til at udtrykke sin Tak baade til de Hel-

lige og Brødrene som Medarbejdere for den Glæde og store Tilfredsstillelse, han havde nydt under sit Ophold her.

De øvrige Rapporter var ogsaa gode og opmuntrende; de Hellige bestræbe sig for at leve et eksemplarisk Liv, og Udsigterne for den tilstundende Vinters Virksomhed vare sørdeles gode overalt.

Til Afveksling sang Koret en Sang, hvorefter Missionspræsident Rasmussen fremstod og udtalte sin sørdeles Tilfredshed med det store Arbejde, der var bleven udført, og den forøgede Virksomhed, der var udfoldet fra Missionærernes Side; thi det viser et iøjnefaldende Fremstridt med Hensyn til Udbredelsen af det skrevne Ord og Besøg i Fremmedes Hjem. Han opmuntrede derpaa det arbejdende Præstedømme til fortsat Flid og sammenlignede Frelserens Sendebud med de sidste Dages Helliges Missionærer; der findes i Dag omtr. 150 2Eldster i Danmark og Norge, som anvende deres Tid uden nogen anden Godtgørelse end Glæden ved at kunne bringe Sjæle til Guds Rige. Mødet hævedes derefter med Sang og Bon.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdtes der Søndagsstolekonference; den var godt repræsenteret fra hele Konferencen, og der blev afslagt Rapporter fra de forskellige Grene. Den statistiske Rapport viste, at der i Aarhus Konference findes 208 Funktionærer og Børn; af disse ere 66 Børn af Forældre, som ikke ere Medlemmer af Kirken, men som foretrække at sende deres Børn til vore Søndagsstoler.

Et ypperligt Program blev dernæst udført af Aarhus Grens Søndagskole under Ledelse af 2Eldste P. S. Christiansen, som er Skolens Forstander, og hver Klasse med Lærere og Elever havde rig Lejlighed til at afslægge et fyldestgørende Bevis paa et udmærket Samarbejde, en god Mand og dygtige Kræfter; hvert Hjerte varmedes af Fryd over saa herlige Resultater, som her fremvistes.

Søndag Morgen var Redaktionssekretær Oluf J. Andersen med to nye Missionærer fra Utah ankomne fra København for at deltage i Møderne, og Broder Andersen talte rosende og opmuntrende baade til Lærere og Elever; han havde i 44 År været interesseret i Skolens Gerning i denne Kirke og vilde falde den Guds Riges Planteskole paa Jorden. Präf. Jensen udtalte sin Tilfredshed med Skolen og takkede Alle, der havde interesseret sig for dens Virksomhed.

Præf. Rasmussen sagde, at han var baade tænemlig og stolt over Søndagskolerne i Aarhus Konference; det er i Søndagskolerne, at Grundvorden lægges for den vordende Mand og Kvinder. Barnet er rent og uskyldigt, og Søndagskolen er Stedet, hvor det kan lære at bevare sin Renhed og Uskyld.

Søndagsstolekonferencen sluttede med Sang og Bon.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen. Mødet aabnedes med Sang og Bon.

Den første Taler var **Eldste J. C. Christoffersen**. Han dvælede især ved den **Vished**, vi som et Folk have angaaende de **Værdomme**, vi forkynde; vi veed, at de ere **Himmelens** aabenbarede Sandheder, og derfor gaa vi frugtløse ud som Budbærere til Verden. Verden har i Dag taget sig **Værere** i Hobetal, som **Apostlen** sagde i forrige Dage, og den største Del af Menneskene vender kun et dovt Øre til Sandheden.

Genealog Jensen gjorde samme Emne til Genstand for sine **Bemærkninger** og sagde, at dersom den **Lære**, **Frelseren** forkyndte, var den rette, saa kunne de, der staa i Modstrid med den, umulig være det. Der kan kun være een sand Religion, og den vil bestaa, medens enhver anden, hvad den end falder sig, og hvad den end paastaar, vil gaa tilgrunde.

Eldsterne J. A. Jensen og **J. F. Nielsen** bar derpaa deres **Bidnesbyrd** om den **Overbevisning**, de havde angaaende **Profeten Joseph Smiths** guddommelige Kaldelse; de udtalte, at der intet kunde sammenlignes med den **Glæde**, der føles af en oprigtig og hdmig **Eldste**, som anvender sin **Tid** og sine **Evner** til Herrens **Værks** **Forfremmelse**.

Til **Afsætning** blev en engelsk Sang sunget af en Kvartet, hvorefter **Prael. Rasmussen** benyttede Tiden og viste ved den hellige Skrift, at Guds Rige er nær, og at det samme Budstab lyder i Dag, som lød i **Johannes** den **Dobbers** Dage; han læste Nebucadnezars Drøm og dens Udtydning og beviste, at **Himmelens** Gud vilde oprette et Rige, som skulde bestaa, medens alle andre Riger vilde ødelægges.

Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Al. 7 Aften var det store, smukke Lokale godt fyldt, og Mødet aabnedes med Sang og Bon, hvorefter **Eldste Oluf J. Andersen** fremstod. Han udtalte, at der i Dag er tre store Spørgsmaal, som det volder Menneskene Besvør at besvare: Hvorfra kom vi? Hvorfor ere vi her? Hvor gaa vi hen, naar dette Liv er til Ende? Dersom Træet kendes paa Frugten, da er Mennesket ikke blevet meget forbedret ved de Frugter, det har nydt af den moderne Kristendoms Træ; thi paa alle Omraader saavel i Plante som i Dyreverdenen shnes det, som om Videnskabens Genius har gavnet og fuldstændiggjort mangt og meget indenfor dens Grænser, men Mennesket selv, Skaberens største Mesterværk, shnes at vandre længer og længer bort fra sin Gud. Den Kristendom, som kan gøre Mennesket bedre, Familjer lykkelige og Nationer stærke, er den, som kommer direkte fra Gud, og Lydighed mod Himlens Love er det eneste, der kan omfatte vor Jord til en Himmel.

Til **Afsætning** sang Koret en Sang.

Prael. Jensen var den næste Taler. Han sagde, at nu er der saa mange forskellige religiøse Systemer eller Sekter; alle mene, at deres Tro er den rette; men hvorledes kan dette tilfredsstillende afgøres? Nogle paastaar, at vi „**Mormoner**“ ikke bør regnes med som **Kristne**; hvad hører der da til for at fortjene dette Navn? Man maa sikkertig

gøre, hvad Jesus befalede Folket i sin Tid, men det er jo netop, hvad vor Religion forlanger. Aarsagen til de mange modstridende Partier er, som Profeten sagde: „J have forvendt Skikkene og gjort den evige Vagt til intet“. Abenbaring fra Himmelens Gud fornægtes i Dag, og fordi vi tro derpaa, blive vi forfulgte. Mormonismen har udstaet megen Forfølgelse, og havde Lærdommen ikke været af Gud, vilde den ikke kunne have udholdt det.

Missionspræs. Rasmussen optog Resten af Tiden; han læste: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud o. s. v.“ Udg fra dette udviklede han, hvorledes vi kunne blive Medlemmer af Guds Rige; vi ere alle Guds Børn, baade de lydige og de ulydige; men Forskellen mellem de to Slags vil vise sig baade i Frugterne, de frembringe, og i Lønnen, de saa. Naar vi gaa Døden i Møde, saa er det største Spørgsmaal, hvad vi have udført, medens vi vare i Livet. Til de bekymrede Tusinder paa Pintsefestens Dag fordum lød det: „Omvinde eder, og hver af eder lade sig døbe o. s. v.“ Men de, som den Gang døbte, havde den virkelige Fuldmagt. Vi spørge nu: Have alle de, som i Dag forrette Daab i de forskellige Samfund, en saadan Fuldmagt? Husk, at Skriften siger, at den, som ikke bliver ved i Kristi Lære, haver ikke Gud o. s. v. Han bar til Slutning et kraftigt Vidnesbyrd om Præstedømmets Gengivelse ved Profeten Joseph Smith. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandag Formiddag Kl. 10 og Eftermiddag Kl. 3 afholdtes Præstedomsmøde, hvor alle Eldsterne havde Lejlighed til at udtales deres Følelser og afslægge Rapport over deres Arbejde samt stildre Erfaringer i Missionsmarken. Præsidenterne Rasmussen og Jensen samt Oluf J. Andersen gave derefter Eldsterne Opmuntring og Raad, der passede til deres fortsatte Arbejde.

Aften Kl. 8 afholdtes Nadvermøde, og efter at Eldste Søren N. Nielsen havde forklaret Nadverens Betydning, blev det hellige Maaltid omdelt. Derpaa bleve Kirkens almindelige samt Missions- og Konference-Autoriteter foreslaaede og vedtagne til Opholdelse i deres respektive Embeder.

Beskikkelser for de næste seks Maaneders oplæstes derpaa som følger: Charles Jensen, Præsident for Aarhus Konference samt Forstander for Aarhus Gren; N. J. Nielsen, Konferencens Sekretær; C. C. Johnsen, Søren N. Nielsen, J. J. H. Jensen og Anthon Nielsen, Missionærer i Aarhus Gren, Adresse: Borupsgade 12; Silkeborg Distrikt: Jens D. Nielsen og Morten C. Jensen, Adresse: Drewsensvej 42; Randers: J. C. Christoffersen, Hyrum W. Hansen, James Brown og A. W. Jensen, Adresse: Nygade 6; Odense: Niels Iversen, Ernest Nielsen, Peter Rasmussen og Joseph P. Johnsen, Adresse: Overgade 56; Esbjerg: Henry J. Nielsen, Orson A. Garff, Henry M. Bohne og Hyrum

Hansen, Adresse: Danmarksgade 57; Vejle Gren: James B. Christensen og C. H. Johnsen, Adresse: Fredericiagade 6. Førstnævnte Eldste i hver Gren er Forstander. Eldste Isaac A. Jensen blev forflyttet til Aalborg Konference, og Joseph H. Hansen og Franklin F. Nielsen blev afløste for at besøge Slægtninge. Eldsterne N. J. Nielsen og Oluf J. Andersen samt Missionspræs. Rasmussen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften kl. 8 afholdtes de Kvindelige Hjælpeforeningers Konference. Præs. Jensen aflagde en samlet Rapport over Foreningernes Virksomhed, der udviste, at Søstrene havde gjort et velsignelsesrigt Arbejde overalt. Rapporter aflagdes af Repræsentanter for hver Grens Forening, hvorefter der blev gjort opmuntrende og rosende Bemærkninger af Eldste Halling og Præsidenterne Jensen og Rasmussen. Konferencen sluttede med Sang og Bøn.

Onsdag Aften holdtes en festlig Sammenkomst til Ere for Missionærerne, som nu skulle gaa til deres forskellige Arbejdsmarker. Et afvekslende Program udførtes med Sang, Musik og Declamation; og Forfristninger blevet budte om. Præs. Jensen benyttede Lejligheden til at takke enhver, som havde ydet sin Hjælp til at gøre den afsluttede Konference saa festlig og velykket, som den havde været, ligesom han ogsaa paa de Helliges Begne takkede Koret med dets Leder, Br. Johnsen, og Organisten, Søster Julia Samuelsen, for den store Andel, de havde i Mødernes festlige Forløb; han takkede ogsaa de besøgende Brødre, Missionspræs. Rasmussen og Eldste O. J. Andersen fra København samt dem, der saa gæstfrit havde bespist vores Missionærer under deres Ophold i Staden, og sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over alle og enhver.

N. J. Nielsen,
Konference-Sekretær.

Dødsfald. Anton Markusen Brodin, født den 22. Maj 1843 i Stenkjær, Norge, afgik ved Døden i Trondhjem, Norge, den 1. Oktober 1908 efter flere Maaneders Sygeleje. Han døde, som han havde levet, en trofast, nidkær og ørlig Arbejder for Guds Værk. Han blev indlemmet i Kirken ved Daab den 26. August 1866 i Kristiania. Han efterlader sig Hustru og 5 smaa Børn. Begravelsen foregik under Tilsyn af Kirkens Eldster i Trondhjem.

Jndhold:

Den „omorganiserede“ Kirkes Op-		„Lad en Fremmed roje dig, og	
rindelse	353	ilke din egen Mund“	361
Trost i Modgang	359	Afslossning	363
Redaktionelt:		Et Ord til vore Venner	363
Den „omorganiserede“ Kirkes Op-		Efteraarstkonferencen i Aarhus ..	364
rindelse	360	Dødsfald	368